

Моє покоління

Павло Вишебаба

Історія в книгах довга, наживо — минає стрімко,
моє покоління пише сльозами й вогнем сторінку.
До біса маневрів список, дивіться, які ми вперті,
дивіться, як сміємося прямо в обличчя смерті.

Дивіться на наші танці з руйновищ, постів, окопів,
над головами уламки, з-під ніг вилітає попіл,
контемпорарі в підвалах для тих, хто лихої вдачі.
Моє покоління плаче так, щоб ніхто не бачив.

Якщо би всю сіль з копалин жбурнути в страждання світу,
то більшість у наших ранах розквітла би горицвітом.
Із кожним життям навколо недоля і доля спільні.
Прислухайтесь — у полоні ворожому чути співи.

За мить як піти в атаку, ми молимося про спасіння,
якщо Бог і є, він носить форму мого покоління.
Чи прийме він нас, хто знає. Святих серед нас немає.
Дивіться, як ми лютуєм, як пристрасно ми кохаєм.

Коли чорна тінь повстала від Маріка до Говерли,
ми билися, як востаннє. І вижили. І померли.
Якщо, як і ми, уголос, ти весело й непохитно
читаєш це українською, значить ми бились гідно.

5 липня 2022, с. Новоукраїнка Дон. обл.

Джерело: [Сайт Павла Вишебаби](#)